

КОМСОМОЛ — ЦЕ РЕСПУБЛІКА НАША БАГАТА

МОЛОДИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 29 жовтня 1983 року

№ 129 (3324).

Ціна 2 коп.

29 жовтня —

День народження
ВЛКСМ

МОЛОДІСТЬ ЗЕМЛІ КІРОВОГРАДСЬКОЇ

Будь гідним послідовником

Ровеснику! Всесоюзній Ленінський Комуністичний Спілці Молоді — шістдесят п'ять. Наближається 60-річчя присвоєння їй імені Леніна. Комсомол вистояв у смертельних боях з ворогами революції, проніс через роки непохитну вірність партії, народу, Ідеям Леніна. Комсомол зміцнів у цій боротьбі. Бо тисячі юних звитяжців ставали на місце тих, хто загинув. Їхні імена живуть у пам'яті народній — у назвах вулиць і площ, у величких монументах і скромних обелісках...

У Новоукраїні ти пройдеши по вулиці Івана Демченка, найпершого секретаря міської комсомольської організації. Іменем відважної партизанки, комсомолки Клавії Байраченко, яка загинула в бою з фашистами в останні дні окупації Новоархангельська, названа центральна площа та одна з вулиць селища. На батьківщині комсомольця Героя Радянського Союзу Архипа Маніти, який під Берліном повторив подвиг О. Матросова, в селі Лозуватій Ульяновського району іменем героя названа школа. В день народження комсомолу з Побузького до Красногірки стартує республіканський легкоатлетичний пробіг. У парку імені героїв «Спартак» учасники пробігу рапортують про свої здобутки у праці...

Як символ єдності комсомольських поколінь у Кіровограді, на площі Ленінського комсомолу на невисокому п'єдесталі замерла дівоча постать з палаючим факелом у високо підняті руки. То пам'ятний знак «Комсомольським поколінням Кіровоградщини». До бронзової скульптури веде широка доріжка, на котрій червоніють шість гранітних стел. Висічені на них ордені, дати вручення нагород комсомолу нагадують кожному і про славі дла комсомольців Кіровоградщини. Шість орденів комсомолу — то і зв'язок часів, і зв'язок поколінь, і символ спадкоємності розпочатої Леніном справи.

Тут, біля величкого монументу, ти відчуєш і гарячий подих полум'яних комсомольських літ, громадянської, згадаєш про бойові й трудові подвиги комсомольців усіх поколінь, про своїх ровесників, які стоять за верстатами або працюють у полі чи на фермі, вчаться за шкільними партами або в студентських аудиторіях. На їхню долю випала честь гідно продовжити традиції комсомолу.

І ти, ровеснику, можеш помітити їхніми справами. В ювілейний Ленінський рік комсомольсько-молодіжна бригада делегата XVI з'їзду ВЛКСМ Василя Моторного з колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району збрала з гектара по 44,5 центнера пшениці і по 45,1 центнера ячменю. Василеві Моторному було присвоєно звання Героя Соціалістичної Праці, лауреата премії Ленінського комсомолу.

А хто сьогодні не знає імені землячки Василя Моторного Марії Монаш? Воно стало широко відомим, коли молоді тваринники нашого краю включилися в соціалістичне змагання на приз «Молодого комунара» «Першій трітисичині» Кіровоградщини. Змінювалася назва приза. Його виборювали чотиритисячниця, п'ятитисячниця. Росла і майстерність молоді доярки; ім'я її знову й знову з'являлося серед імен переможців. Нині Марію Монашу, яка щороку долає шеститисячний рібуж, знає вся Кіровоградщина.

Високий урожай зернових — по 52,3 центнера зерна з гектара виростила в 1971 році комсомольсько-молодіжна тракторна бригада Василя Лузанівського з колгоспу «Жовтень» Новомиргородського району. Протягом двох наступних років цей колектив виборював перехідний приз імені двічі Героя Соціалістич-

ної Праці О. В. Гіталова. За досягнення високих урожаїв сільськогосподарських культур делегат XXII з'їзду ЛКСМУ України Василь Лузанівський нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора.

В травні 1974 року орденом Трудового Червоного Прапора прикрасив прапор Новоукраїнської районної організації. Нагороду вручено за великий вклад комсомольців і молоді району в збільшення виробництва сільськогосподарської продукції, активну роботу по підготовці механізаторських кадрів, вихованню молоді.

«За себе і за того хлопця» — в соціалістичне змагання під таким девізом включилися сотні комсомольсько-молодіжних колективів області напередодні 30-річчя Перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні. 123 кращих трудівників підприємств, ланів, ферм області виборили право сфотографуватися в Москві біля розгорнутого прапора Перемоги.

Ініціатива комсомольсько-молодіжного колективу токарів ремонтно-механічного цеху № 9 Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів (нині завод «Гідросила») Анатолія Сковцова, комсомольсько-молодіжної тракторної бригади колгоспу імені В. Ульянова Ульяновського району, яку очолював Анатолій Харкавий, комсомольсько-молодіжного колективу плавильників Світловодського заводу чистих металів імені 50-річчя утворення СРСР лауреата премії Ленінського комсомолу Миколи Петрова «До 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна — шість річних норм з початку п'ятирічки» знайшла широку підтримку в комсомольських організаціях Кіровоградщини.

Трудовий ентузіазм виявили юнаки і давчата області на комсомольській будові — прокладанні залізничної Долинська—Помічна. Йдучи назустріч XXVI з'їзду КПРС, 360 комсомольсько-молодіжних колективів, 12 тисяч молодих трудівників області достроково виконали виробничі завдання десятої п'ятирічки. 7 тисяч юнаків і дівчат завоювали почесне право підписати Рапорт Ленінського комсомолу форумі комуністів.

Більше тисячі комсомольсько-молодіжних колективів, 65 тисяч молодих трудівників Кіровоградщини, ставши на Всесоюзну трудову вахту «60-річчю утворення СРСР — 60 ударних тижнів», успішно виконали свої завдання.

Включившись в соціалістичне змагання за дострокове завершення виробничого завдання третього року та одинадцятої п'ятирічки в цілому, сотні комсомольців і сьогодні стоять на ударній трудовій вахті. Одним з перших рапортував про виконання п'ятирічки комсомольсько-молодіжний колектив електростанцій механоскладального цеху № 2 виробничого об'єднання по сівалках «Червона зірка», де бригадиром Олексій Понов. На трудовому календарі бригади — лютий 1986 року. Серед комсомольсько-молодіжних колективів молочнотоварних ферм визначається колектив колгоспу «Мир» Гайворонського району. Комсомолка цього колективу Наталя Рогожина до дня Конституції СРСР надоїла від кожної корови по 5120 кілограмів молока. Більшість її ровесниць, подруг по роботі, вже подолали чотиритисячний рубіж.

Ударні справи комсомольців 80-х років стали ще одним яскравим рядком біографії комсомолу. А подвиг крилатої юності продовжується. Його звершують тисячі твоїх ровесників, комсомольцю сьогоднішнього дня.

РАПОРТУЄМО!

За нинішній рік проведено 3629 великовагових поїздів, на яких понад норму перевезено 2147655 тонн народногосподарських вантажів і зекономлено при цьому 51173 кіловат-годин електроенергії.

З такими показниками зустрічає День народження комсомолу наша комсомольсько-молодіжна вантажна електровозна колона імені 60-річчя ЛКСМУ України Знамянського локомотивного депо. Тон у роботі задають молоді комуністи машиністи делегат XIX з'їзду ВЛКСМ Володимир Василенко та Олександр Литвинов.

З нами змагається КМК вантажної електровозної колони імені XXV з'їзду КПРС Бориса Федоровича Безая (групокомсорт Євген Костів).

Обидва КМК взяли підвищені соціалістичні зобов'язання — за три дні, що передували святку, провести по 40 великовагових поїздів, і перевезти додатково 2360 тонн вантажів, зекономити 1026 кіловат-годин електроенергії. Сьогодні рапортуємо: з поставленим завданням успішно справилися!

М. УМАНЕЦЬ,
керівник комсомольсько-молодіжної вантажної електровозної колони імені 60-річчя комсомолу України.

День народження комсомолу КМК прохідники діль-

ниці № 3 Олександрійського шахтобудівного управління № 2 (керівник В. Діденко, групокомсорт Г. Павлов) зустрічає новими трудовими успіхами. За третій квартал поточного року будівельно-монтажних робіт виконано на суму 173,5 тисячі карбованців при плані 117,7 тисячі.

А. КОЛІСНИЧЕНКО,
секретар комітету комсомолу пускового об'єкта шахти «Ведмежоярська».

Більшість працюючих на нашій молочнотоварній фермі — комсомольці. Тому саме вони підтримують високі темпи трудового суспільства, постійно перевищують доведені завдання. Одні з кращих молодих майстрів молочного цеху — Людмила Резва і Тетяна Павлик.

Середній надій по фермі за дев'ять місяців становить 3515 кілограмів молока на фуражну корову.

Я особисто планувала мати річний надій молока від корови по 3050 кілограмів. На сьогодні вже маю 3826 кілограмів, що дало можливість вийти в число лідерів. Свій трудовий успіх я також присвячую славному ювілею ВЛКСМ.

С. ГЕРА,
доярка МТФ колгоспу імені Калініна Новоархангельського району.

РАТНИЙ ПОДВИГ НА БЕРЕГАХ ДНІПРА

Чотири десятиріччя минуло з тих пам'ятних днів, коли завершилась одна з найбільших битв Великої Вітчизняної війни — битва за Дніпро і було визволено від німецько-фашистських загарбників Київ — столицю Радянської України. Битви на берегах сивою Славутича стали важливим кроком до остаточної перемоги над фашизмом. Цю перемогу забезпечили воля Комуністичної партії, мужність і відвага радянських воїнів — вірних синів багатонаціональної Країни Рад, самовіддані трудівники тилу.

Трудящі України і її столиці свято шанують пам'ять воїнів-визволителів. Непідвладне часу світло великого подвигу, який є надихаючим прикладом для нинішнього і майбутнього поколінь. Він живе і примножується в ударній праці на славу Батьківщини, в ім'я комунізму.

Вчора, 28 жовтня, в Києві відбулись урочисті збори, присвячені 40-річчю битви за Дніпро і визволення міста від німецько-фашистських загарбників.

17-а година. Під оплески присутніх місця в президії займають члени і кандидати в члени Політбюро ЦК Компартії України В. В. Щербинський, О. Ф. Ватченко, І. О. Герасимов, Ю. Н. Єльченко, Є. В. Качаловський, Б. В. Качура, О. П. Ладко, І. О. Мозговий.

О. С. Катто, Ю. П. Коломієць, С. Н. Муха, начальник Головного Політичного управління Радянської Армії і Військово-Морського Флоту генерал армії О. О. Єпішев, керівники делегацій, що прибули на торжество, члени і кандидати в члени бюро Київських міськкому і обкому партії, виконкомів міської і обласної Рад народних депутатів, ветерани партії, війни і праці, знатні люди міста і області, воєначальники.

Урочисті збори відкрив голова Київського міськвиконкому В. А. Згурський.

Учасники зборів з піднесенням обрали почесну президію в складі: Політбюро ЦК КПРС на чолі з Генеральним секретарем ЦК КПРС, Головою Президії Верховної Ради СРСР товаришем Ю. В. Андроповим.

Перед учасниками урочистих зборів виступив тепло зустрінутий присутніми член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК Компартії України товариш В. В. Щербинський.

Від імені Центрального Комітету Компартії України, Президії Верховної Ради і уряду республіки В. В. Щербинський сердечно поздоровив киян, трудящих Київської області і всієї Радянської України з 40-річчям історичної перемоги на Дніпрі і визволення столиці

нашої республіки. Він поздоровив також з цією знаменною датою всіх учасників битви за Дніпро, захисників і визволителів Києва, вестеранів війни, партизанів і підпільників, трудівників тилу, всіх, чийм ратним і трудовим подвигом було завойовано перемогу.

З першого дня війни, сказав далі товариш В. В. Щербинський, вступивши в смертельний бій з найпотворнішим породженням імперіалізму — гітлерівським фашизмом, наш народ був упевнений в перемозі над ворогом. Він вірив у могутню, нездоланну силу соціалістичного ладу, в мудрість і волю партії Леніна, в єдність і непохитну дружбу народів Радянської країни. Історія підтвердила правоту нашої справи.

У виступі підкреслювалося, що визволення Києва вичало одну з найважливіших операцій Радянської Армії — битву за Дніпро, яка розгорнулася на величезній території протяжністю 750 кілометрів. П'ять фронтів під командуванням визначних радянських полководців брали участь у цій битві. 6 листопада 1943 року було очищено від фашистської нечисті древній Київ — столицю Радянської України.

Міццю Радянської Армії, героїзмом і мужністю воїнів був розбитий гітлерівський міф про неприступний «східний вал» по Дніпру. Розгромивши на берегах Славутича неадекватного ворога, захопивши найважливіші плацдарми, наша армія знову виявила свої бойові прапорці нев'ячу славою. 2438 воїнам, які виявили безприкладний героїзм і відвагу в битві за Дніпро, присвоєно звання Героя Радянського Союзу. Серед них — представники майже 40 національностей нашої країни. Плеч-о-плеч з радянськими воїнами визволяли Київ білі Чехословацької окремої бригади під командуванням полковника Людвіка Свободи.

Трудящі Радянської України, відзначаючи 40-річчя битви за Дніпро і визволення Києва, продовжував В. В. Щербинський, знову висловлюють свої щирі почуття вдячності великому російському народові, всім народам нашої країни, чия братерська дружба і допомога завжди були і є надійною опорою ратних і трудових звершень народу України.

У дні героїчної оборони Києва, в чорну годину окупації, в битві за Дніпро і визволення столиці Радянської України, в кровопролитних битвах Великої Вітчизняної війни мільйони славних синів і дочок нашої Вітчизни свято виконали свій обов'язок перед Батьківщиною, віддавши своє

життя за її свободу і незалежність.

(Присутні в залі вшанували світлу пам'ять полеглих хвилиною мовчання).

Відзначаючи знаменні дати, сказав товариш В. В. Щербинський, пов'язані з перемогами радянського народу у Великій Вітчизняній війні, ми не забуваємо й уроків цієї війни. Бо не зникли з лиця землі сили, які породили і штовхнули гітлерівський фашизм на найжахливіші злочини перед нашим народом, усім людством.

Спинившись на міжнародному становищі, промовець відзначив, що, воно давно не було таким гострим і напруженим. Це — результат курсу, взятого найбільш реакційними колами США та їхніх союзників.

Незважаючи на всі підступи паліїв війни, підкреслювалося у виступі, зусилля нашої держави, як і ратіше, націлені на збереження і зміцнення миру. Про це переконливо і твердо сказано в Заяві Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР Ю. В. Андропова. Як свідчать відгуки світової преси, з величезною увагою зустрінуто на всій планеті також відповіді Ю. В. Андропова на запитання газети «Правда».

Трудящі нашої республіки, як і всі радянські люди, одностайно схвалюють внутрішню і зовнішню політику Комуністичної партії і Радянської держави, цілеспрямовану діяльність ЦК КПРС, його Політбюро на чолі з товаришем Ю. В. Андроповим. Ясна і благородна мета цієї політики — процвітання нашої соціалістичної Батьківщини, зміцнення її економічної та оборонної могутності, підвищення добробуту радянських людей, зміцнення загального миру, відносин дружби між народами нашої планети.

Далі товариш В. В. Щербинський підкреслює, що в могутнє русло всенародної праці вливається і праця киян. Трудящі столиці Радянської України, спираючись на братерську допомогу народів усієї країни, не тільки відродили Київ з руїн, а й зробили його одним з найкрасивіших міст. Гордість Києва — його чудовий робітничий клас, який гідно примножує національне багатство країни і славу рідного міста. Багато виробничих колективів столиці республіки успішно виконують плани і соціалістичні зобов'язання третього року п'ятирічки. В усій країні і за її рубежами добре відомі досягнення вчених столиці Радянської України, які вносять відчутний вклад у розвиток фундаментальних і прикладних наук, у прискорення науково-технічного прогресу. Плодотворно трудяться в місті великий загін творчої інтелігенції, працівників вищої школи, охоро-

ни здоров'я і народної освіти, сфери обслуговування.

Боповим авангардом трудящих міста є дружна, згуртована, майже 220-тисячна партійна організація столиці республіки. Вона з честю виконує свій високий обов'язок і покликання — мобілізувати і спрямовувати киян на здійснення завдань, поставлених XXVI з'їздом нашої ленінської партії.

Знаменну дату добрим ділами зустрічають і трудівники столиці області.

Промовець висловив упевненість, що трудящі Києва і області, як і всієї нашої республіки, під випробуванням керівництвом ленінського Центрального Комітету КПРС долають усіх зусиль, щоб бути гідними славних подвигів героїв Великої Вітчизняної війни. Гариче поздоровив присутніх, усіх трудящих Києва і столиці області, воїнів Червонопрапорного Київського військового округу з наступаючою 66-ю річницею Великої Жовтневої соціалістичної революції.

На урочистих зборах виступили начальник Головного Політичного управління Радянської Армії і Військово-Морського Флоту, генерал армії О. О. Єпішев, член Політбюро ЦК Компартії України, перший секретар Київського міськкому партії Ю. Н. Єльченко, колишній командир 240-ї стрілецької дивізії, яка визволяла Київ, нині генерал-майор у відставці, Герой Радянського Союзу Т. Х. Уманський, перший секретар Київського обкому партії В. М. Цибулько, фрезерувальник заводу «Арсенал» імені В. І. Леніна, лауреат Державної премії УРСР, делегат XXVI з'їзду КПРС П. І. Іванов, оператор машинного дотипу радгоспу «Шпильківський» Києво-Святошинського району Герой Соціалістичної Праці, лауреат Державної премії СРСР А. П. Сологуб, командир відмінної батареї, кавалер ордена Червоної Зірки капітан В. А. Салахов.

Промовці відзначали, що битва за Дніпро і визволення Києва — історична перемога радянського народу і його славних Збройних Сил, одна з героїчних віх Великої Вітчизняної війни, гордість про те, що трудящі республіки, як і всієї країни, сповнені рішчистістю ще наполегліше втілювати в життя накреслення партії, пильно стояти на варті завоювань Жовтня, давати рішучу відсіч імперіалістичним замірам імперіалістів. Промовці заявляли про повну внутрішню і зовнішню політику КПРС і Радянської держави, твердість і послідовність позиції нашої країни, викладеної в Заяві товариша Ю. В. Андропова, у його відповідях на запитання газети «Правда».

З великим піднесенням учасники урочистих зборів прийняли вітальний лист Центрального Комітету КПРС, Генеральному секретареві ЦК КПРС, Голові Президії Верховної Ради СРСР товаришеві Ю. В. Андропову.

На закінчення відбувся святковий концерт.

(РАТАУ).

Країни символи св'ященні

В області проходять республіканські комсомольські збори «Гімн, Герб, Прапор моєї Вітчизни». Наш кореспондент побував у Федорівській десятирічці Кіровоградського району.

...Того дня шкільний актовий зал виглядав по-особливому святковим. На видному місці висіла — «Символи Батьківщини». На сцені — заклинні транспаранти, квіти. Під звуки урочистого маршу вноситься прапор шкільної комсомольської організації. У президії — краді учні десятирічки, ветерани Великої Вітчизняної війни і партії, колишній вчитель, наставник і друг учнів Федорівців Григорій Григорович Бандурко. Секретар комітету комсомолу Віктор Сорока оголошує про початок цих незвичайних зборів.

«Символи нашої країни св'ященні для кожної радянської людини. Гімн, Герб, Прапор Союзу РСР мають свою історію...» Такими словами почав свій виступ на зборах десятикласник Володимир Селіверстов. І всі присутні з цікавістю слухали схвалено розповідь свого товариша про історію символів нашої Батьківщини.

Вперше червоний прапор з'явився 1834 року під час повстання ткачів у Лівоні. Потім червоний стяг, як символ революції, було піднято на барикадах Паризької комуні. Російський пролетаріат взяв полум'яні знамена, як знак пролитої крові робітників, що боролися проти гноблення капіталістів. Відомо, що в Петербурзі у грудні 1876 року група студентів разом з робітниками зібралися на свою першу демонстрацію, щоб висловити солідарність з великим революціонером — демократом М. Г. Чернишевським та іншими борцями за народну справу. Під час де-

монстрації її учасник, молодий фабричний підмайстер Яків Потапов, вихопив з-під сорочки багряне полотнище. Сильні робочі руки підняли юнака над юрбою, і прапор замайорів над головами демонстрантів. Вибухнуло голосне «ура».

У грізні дні Великої Вітчизняної, коли вся країна, весь народ самовіддано боровся за свободу, мир, щастя, радянські воїни йшли в найзапекліший бій із простреленим кулями, побитим осколками, политим кров'ю знаменом і перемагали. Як тут не згадати слова із неперевершеного роману Олеси Гончар «Прапороносці», які зачитала учасникам зборів організатор позакласної і позашкільної роботи Віра Іванівна Бондаренко. «... Ти ж чув, Самієв, солдатське прислів'я: де прапор пронесемо, там уже ми в землю вросли. Коли прапор буде на плацдармі, сила, впевненість кожного бійця виросте в сто крат».

Не менш цікавими і пізнавальними були доповіді «Прапор Країни Рад — прапор свободи, миру, прогресу», «Герб СРСР — символ єдності, братерства і щастя», «Гімн СРСР — хвала Вітчизні, партії, народу», з якими виступили Олег Закузний, Валерій Шевченко, Сергій Пономаренко.

І, звичайно ж, комсомольці не могли не зачепити тих злободенних, насутих проблем, котрими вони живуть сьогодні. Глибокий аналіз стану справ у навчанні, поведінці, суспільно корисній роботі прозвучали у виступах Віктора Сороки, Анатолія Маковія, Олександра Зубенка, Олега Закузнього, які намагалися пов'язати питання, винесені у порядок денний з тими завданнями, що хвилюють всіх спільчан школи.

Т. КОЛІЙ.

НТГМ

Днями у Кіровоградському палаці культури імені Компанійця почала свою роботу обласна виставка науково-технічної творчості молоді, присвячена 66-річчю з дня народження ВЛКСМ.

Ця виставка — один з етапів участі молоді області у всесоюзному огляді науково-технічної творчості. За час проведення подібних оглядів число молодих раціоналізаторів і новаторів виробництваросло до 17 тисяч чоловік. Ними впроваджено 180 винаходів, більше 14 тисяч раціоналізаторських пропозицій з економічним ефектом 15,2 мільйона карбованців.

У виставці беруть участь

35 підприємств і організацій області, які представили 250 діючих моделей, експонатів, дослідних зразків. Серед них — роботи кращих молодих раціоналізаторів — інженера-технолога Кіровоградського виробничого об'єднання по сівалках «Червона зірка» Петра Петрука, інженера-технолога Кіровоградського заводу радіовиробів Ігоря Помазаня, викладача Кіровоградського інституту сільськогосподарської машинобудування Юрія Лебедева та інших.

Виставка продовжує свою роботу.

О. ТКАЧЕНКО.

М. Кіровоград.

МИ — ЗА МИРІ

ДОСТОЙНІ СПАДКОЄМЦІ

Піднесено і урочисто трійшов у Кіровоградській СШ № 32 конкурс інсценізованої комсомольської пісні, присвячений 65-й річниці Ленінського комсомолу. Перед присутніми пройшли героїчні сторін-

ки історичного минулого нашої країни, Комуністичної Спільки Молоді. Пристрасний Корчагин, нескоро молодоговардійці, будівельники Байкало-Амурської магістралі... Переклик часів, естафета поко-

лінь. Звучали «Товариш Пісня», «Комсомольська прощальна», «Це було у Краснодоні», «Комсомольці-добровольці», «Комсомольська путівка» та інші улюблені пісні комсомольців різних часів.

Композитор учнів 9-Б класу представила дітей різних народів, що живуть мрією про мир. Дітям Японії, Куби, африканських країн потрібен мир — така основна суть цієї композиції. Школярі сканду-

вали на іспанській мові закляти мужнього сальвадорського народу. А потім увесь зал підхопив пісню «За мир», бо справа боротьби за мир для всіх поколінь комсомольців — найперша і найважливіша. Комсомольці Кіровоградської СШ № 32 продемонстрували свою готовність продовжувати цю славу справу Ленінського комсомолу.

Л. КУЖЕЛЬНИК.

М. Кіровоград.

Дорога бігла назустріч, неквапливо і боязко: з ночі упав густий, хоч ножем різь, туман. «Щось зараня цієї осені», — подумав Віктор, зупинивши монотонне заколисуюче попискування двірників: вітрове скло почало густо вкриватися дрібними краплинами туману.

Дорога лежала недалеко, до станції Помічної. І він за рік вивчив так, що міг би по пам'яті перекласти який дорожній знак на якому кілометрі знаходиться. Так уже виходить, що до Помічної доводиться часто їздити у різних справах колгоспників, а восени — по п'ять-шість ходок щодня. І ось, що дивно — цей шлях йому не набрид, більше того — в нього навіть якесь примне відчуття виникає завжди, коли вибирається в дорогу до Помічної — через Добровеличківку, позв цибатого гігантського лелеку з мізерним відеречком у дзьобі, через Піщаний Брід із високим мостом над Чорним Ташликом, ще проз одного лелеку у плакучих довговітих вербах. Дорога ця від самої Липняжки рівна, пряма.

І в шоферство Вікторові Устименку також лягла пряма дорога. Як закінчив десятирічку, то спочатку попрацював у колгоспі на гусеничному Т-74. Пізніше орав, культивував, а думав про машину. І як тільки з військомату закінчили курси при

ДТСААФ, у хлопця аж дух перехопило. І вже не було в нього іншої втіхи, бо доручали на руки у день повноліття шоферські права. А там за щоденними відкриттями спливали непомітно шість передармійських місяців.

В газетах доводиться часто читати: армія — велика школа. Він відчув це на власному, хоч і невеликому досвіді. Але школа — не тільки армія. Прагнення пізнавати нове, вчитись у Віктора ні на крихту не зникає й досі. І здавалось би й пізнав уже чимало, не на одній машині крутив руля, та завжди переконує себе в протилежному: я ще так мало знаю.

А про те, куди піти працювати, Віктор не задумувався. Знав напевно: в рідний колгосп. У перший же день на вулиці здибав свого однокласника Павла Сеннікова. Привіталися, про армійські будні перекинулись словом — другим (Павло на пірроку раніше завізнівся в запас, весною), а далі Сенніков похвалився: «У нас зараз знаєш скільки молодих? Комсомольсько-молодіжний весною затвердили. Приходь».

Хотів відпочити місяць після служби, але після

Жовтневих свят зрозумів: не встигати йому більше вдома...

За Добровеличківкою дорогу обступили крилаті осоки. Ще кілька днів тому вони тріпотіли своїм сухим підпаленим листям, а зараз погляд летів поміж гіллям вільно і губився тільки в молочному тумані. Туман потроху розсівався, лише по до-

колективі не герплять ледяних, хитрих. І мова про це рідко коли заходить. Саме тому господарство ніколи не просить допомоги (як це можна часто спостерігати в інших колгоспах) в районних організаціях — сільгосптехніки, сільгоспхімії. З усіма польовими роботами вправляється колгосп власними силами. І не просто вправ-

не бігатиме, як заведений, — думав, хоч і знав, що «як заведений» ЗІЛ дазно відбігає. Але до весни ще було далеко, і Устименку хотілось думати тільки так, а не інакше. Все залежить від людей. Он у Миколи Білоуса ЗІЛ на ходу 19 (!) років.

При згадці про Білоуса на душі стало легко, просторо. Він — один із найдо-

чо світили машини у жнива серед ночі.

Цьогорічні почалися як ніколи рано, в червні, і промайнули швидко. У гарячих бездошових буднях, у теплих літніх ночах, у безсонні промайнули. А втому відчув тільки тоді, як обмолотили останній сніп. Іван Прокопович Цоток (з тих, кого в гаражі називають ветераном) заспокоїливо тоді посміхнувся: «Тримайся, козаче! Гарне у тебе хрещення...» А хлопці ще щось докидали дотепне — Віктор тільки місяць тому одружився... Ім лиш дай привід...

Дорога все стрімкіше просилась під колеса і водій давав їм волю. Дорогу він знав і ставив її собі на службу — за дев'ять місяців Віктор досяг найкращої економії пального серед молодих. А добитись цього було нелегко — так і чекай, що хтось обійде тебе: в першу чергу Віктор Яблонський, Володимир Рубан, Володимир Мосін, Іван Вовненко.

... День тільки починається. Ще один трудовий день в біографії комсомольця Віктора Устименка. І починається він прямою дорогою.

В. БОНДАР.

Колгосп «Правда»
Добровеличківський район.

ЗАВТРА — ДЕНЬ ПРАЦІВНИКІВ АВТОМОБІЛЬНОГО ТРАНСПОРТУ

Пряма дорога

линах клубочився, припадав до землі.

Сьогодні Вікторові було особливо приємно виходити в рейс. Бо він був відмінний од вчорашніх, позавчорашніх. Останню ходку з буряками до Помічної Устименко зробив два тижні тому, сьогодні його ЗІЛ мчав за комбікормом. А вчора колгосп повністю вправився з усіма польовими роботами і тепер на душі було святове відчуття. І, звичайно ж, не тільки у нього.

Якби треба було одним словом дати характеристику шоферському колективу, в якому трудиться Віктор, то таке слово неможливо було б вибрати: дружний, одностайний, завзятий (і в праці, і на віддумки всякі), стабільний... Перелік достоїнств можна продовжувати.

А ще — сумлінний. В

ляється, а достроково. Як ось і цього року — ще тільки-но екватор осені переступили, а в полі жодного буряка, жодного канчана кукурудзи чи соняшникової шапки. Ну, хай погода сприяла (у вересні, справді, дні стояли сонячні, тихі), але ж — середина жовтня!

Вранці, як заводив машину, подумав: після обіду закачаю рукава. Наразеш можна буде взятися за ремонт серйозно. Машину Віктор свою любить і береже. Торік перші два місяці робив підмінним у гаражі. І чекав на свою машину. Не знав же як скоро йому її доручать, але що колись же це має бути. Звістку про те, що Володимир Рубан отримує нового автомобіля, а йому передає свого ЗІЛа, сприйняв зовні стримано, а в душі радів. «Він у ме-

свідченіших, шофер першого класу у прямому й переносному значенні. Треба, певно, так любити техніку, як Білоус, щоб вона в тебе працювала безвідмовно. Любити і знати.

Пригадалось, як навесні перебирав двигуна, а коли запуслав — тихенько, ледь чути застукало. А тут і Микола, приклав пальця до губів, прислухався; а далі: «Ти що ж це другий клапан не переставив?» — «Як це не переставив...» — звів брови угору Віктор. — «А це вже я тебе хочу спитати...» Розібрали — справді, у другому блоці клапан...

Віктор ввічливо підфарма, бо густий туман розсіювався. Тепер уже здалеку можна було зауважити дрібненькі вогні зустрічних автомобілів, деякі й досі яскраво світили фарами. Так, здається, сліпу-

СПОРТ

СПОРТ

ДО 40-РІЧЧЯ ВИЗВОЛЕННЯ КІРОВОГРАДА

Шикуються загони

Тривають обласний огляд роботи комсомольських і фізкультурних організацій по впровадженню в дію комплексу ГПО і обласні заочні змагання з багатоборства ГПО на приз «Молодого комунара». З міст і районів області надходять рапорти про хід складання нормативів фізкультурного комплексу та поєдинки в колективах фізкультури з багатоборства ГПО.

НА ПРИЗ «МОЛОДОГО КОМУНАРА»

Гайворонський районний спорткомітет представляє крапівний колектив фізкультури, який домігся непоганих результатів у спортивно-масовій роботі в третьому кварталі року.

«На Завалівському графітовому комбінаті загін фізкультурників перевищує 950 чоловік, більше третини з них комсомольці. Завдяки пильній роботі голови ради колективу фізкультури Л. Нехая, інструктора по спорту В. Мурованого, їх громадських помічників 270 юнаків і дівчат виконали нормативні комплексу ГПО (70 — на золотий значок), 36 чоловік стали розрядниками.

Нині на всіх виробничих дільницях комбінату постійно працюють 17 груп ГПО. Після тривалих тренувань і складання заліку з фізичної та військово-технічної підготовки з початку року проведено 12 турнірів за програмою фізкультурного комплексу. На старті вийшло 817 робітників та інженерно-технічних працівників.

122 кращих значків поповнили збірник колективної фізкультури, 27 з них увійшли до складу збірних команд району.

На районному фіналі чемпіонату країни з багатоборства ГПО на приз «Комсомольської правди» завалівці стали переможцями.

Повсякчас доповнюється спортивна база комбінату. До послуг фізкультурників — стадіон, 7 спортивних майданчиків. Будеться комплексне містечко ГПО, обладнано плавальний басейн. В цій роботі під час суботників і недільників беруть участь усі комсомольці підприємства.

Графітники розгорнули підготовку до 40-річчя визволення району від німецько-фашистських загарбників. Комплектуються команди, що візьмуть участь у змаганнях на приз героїв-земляків, воїнів-визволителів. У ході ескспедиції «Літопис Великої Вітчизняної», буде зібрано матеріали майже про 600 уродженців селища, які брали участь у минулій війні (553 з них відзначені урядовими нагородами).

Нещодавно кращий спортивний клас Союзівської середньої школи Кіровоградського району повернувся із Всесоюзного зльоту учасників дитячої спортивної гри «Старті надій». Вчитель фізвиховання цієї десятирічки В. А. Нечипуренко, який побував разом зі своїми вихованцями в піонерському таборі «Орлятко», де відбувався зліт переможців спортивних класів країни, в листі до редакції пише:

«На старті в Туапсе ви-

йшло більше 2500 юних спортсменів з 125 сілських, селищних і міських шкіл, які постійно підвищують свою спортивну майстерність за програмою комплексу ГПО. В командному заліку мої вихованці зайняли 18—19 місця. А дівчата нашого шостого спортивного класу увійшли до десятки найсильніших.

Неабиякий успіх чекан Володимира Демешка — лідера команди. В стрільбі з пневматичної гвинтівки на 60-метрівці він став срібним призером. Непогані результати також в Ірині Прусак, яка в плавальному басейні і на вогневому рубежі була шостою. Залікові очки принесли команді Марина Шимачка, Світлана Рябошапка, Юрій Якубовський, Валентина Вербицька, Жанна Радіна, Марина Сергієнко, Тетяна Савельєва, Світлана Кузнецова. 11 шестикласників виконали норматив першого, 12 — другого, 4 — третього юнацького розрядів.

З Туапсе ми привезли кілька пам'ятних реліквій — чотири грамоти і диплом за зайняте друге місце в особистому заліку.

Нині спортивний клас знову вийшов на старті ГПО. Всі учасники змагань в Туапсе стали першими помічниками учнів молодших класів, які складають нормативні фізкультурного комплексу. Ми готовимось до спортивного свята, яке буде приурочене 40-річчю визволення села і міста Кіровограда від німецько-фашистських загарбників. Учні вступлять з показовими спортивними вправами, кращі значків ГПО складуть рапорт ветеранам війни».

ЧЕМПІОНИ ГПО

Робітник світловодського заводу чистих металів Григорій Яненко дев'ять літ підряд бере участь в обласних фіналах чемпіонату країни з багатоборства ГПО на приз «Комсомольської правди». Він завжди потрапляє в число призерів. У цьому році кандидат у майстри спорту Григорій Яненко знову не поступився нікому у групі багатоборців ступеню «Бадьорість і здоров'я».

Галина Тараненко тренується в колективі фізкультури «Чайка». Вона теж принесла залікові очки збірній Світловського на X обласному фіналі з багатоборства ГПО і стала чемпіонкою.

Фото В. ЧЕРЕДНИЧЕНКА.

ФУТБОЛ

ЗА ДРУГЕ КОЛО — «П'ЯТІРКА»

Коли в Кіровограді закінчився останній матч 46-го чемпіонату України з футболу, в якому господарі поля приймали чернівецьку «Буковину», нлюб футболу при стадіоні спортклубу «Зірка» влаштував тут же, на стадіоні, прес-конференцію. На запитання болельщиків відповідав старший тренер команди, майстер спорту Ю. І. Горюханкін.

Запитань було багато, але ми хочемо виділити лише одне: — На якому місці була б «Зірка», якби провела перше коло чемпіонату на рівні другого?

— На п'ятому — шостому, — не вагаючись відповів старший тренер. Так, ніколи ще наша команда не грала настільки погано, як у першому колі нинішнього сезону. Гравці, яких ще рік тому вважали за провідних, були невідомими. Не було й колективної одиниці, де всі прагнуть до перемоги, в ім'я неї віддають все, що можуть.

Починаючи з 16-го туру, кіровоградська команда міцно «закріпилася» на останньому місці турнірної таблиці і начебто навмисно нікому не хотіла поступатися ним. Розрив між нею й найближчим аутсайдером поступово, але методично збільшувався.

Становище ставало загрозливим. Попереду була неприваблива перспектива виходу з другої ліги. Це навіть важко уявити. Адже «Зірка» 18 років грала в другій лізі, дала радянському футболу таких майстрів шкіряного м'яча, як Валерій Порнян, Володимир Веремєєв, Вадим Євтушенко і ще чимало висококласних футболістів. І раптом — прощавай друга ліга!

А ця перспектива явно маячила на обрії. Перше коло «Зірка» закінчила на останньому місці, маючи після 25 ігор лише три перемоги, 6 нічиїх і 16 поразок. Кіровоградці забили у ворота суперників на 19 м'ячів менше, ніж пропустили з боку своїх воротів. Десять, яка посідала 25-те, передостаннє місце.

Довелось піти на крайні міри. Було усунутий від керівництва командою старший тренер В. Б. Самохін,

а незабаром — і тренер В. І. Полєсов. Старшим тренером призначили колишнього гравця і тренера «Зірки» майстра спорту Ю. І. Горюханкіна. Роль тренера виконував теж колишній гравець «Зірки», слухач вищої школи тренерів В. Г. Ступан, який в той час знаходився в Кіровограді на переддипломній практиці. До цього обидва вони працювали тренерами Кіровоградської ДЮСШ № 2 футбольного профілю.

На часі терезів лягли, з одного боку, честь команди та її нових керівників, які дали слово не допустити провалу, з другого — вантаж першого кола. Було немало песимістів, які не сподівалися на перелом. І вони мали рацію, бо час залишився мало, щоб зробити команду зовсім іншою.

І все ж перелом настав. Глядачі побачили на полі нових гравців Ю. Ковальова, С. Улицького, В. Петрика, А. Іванова. В 32 турі «Зірка» піднялась на щабель вище. У подальшому вона незмінно поліпшувала свої позиції і до фіналу чемпіонату піднялась на 17-те місце. Взагалі-то, таке місце не прикраса, але для «Зірки» воно почесне, враховуючи критичну ситуацію, в якій вона була і яку успішно пододала.

Хай ні у кого з читачів не складається думка, що піднесення команди відбулося за рахунок поповнення, яке прийшло до неї в другому колі. Так, воно внесло свій струм у гру. Але ж і решта футболістів, які в першому колі нічим не відзначалися, показали змистовну, цікаву і результативну гру. Не раз над стадіонним лунало схвальні оплески на адресу М. Калити, В. Димова, С. Ралюченка, І. Черненко та інших гравців «Зірки».

Вирішальну роль у досягнутому переломі зіграло те, що всі футболісти правильно розуміли і здійснювали заходи керівництва команди по згуртуванню колективу. Його технічному і тактичному озброєнню, в результаті чого за короткий строк був створений осередок з єдиною метою, з високим морально-волевым настроєм.

М. ВІВІЧ.

РЕЗОНАНС

ЛЯЛЬКИ БУНТУЮТЬ

«Квитки купуйте завчасно, на сьогоднішню прем'єру останній продали тиждень тому» — такою була відповідь касирки багатьом бажаним потрапити минулої неділі до лялькового театру на спектакль «Пригоди Чіполіно» за мотивами казки італійського автора Джані Родарі. Можна зрозуміти, що зал був переповнений.

Режисер-постановник Олександр Тіктер взяв для роботи не всю казку, а лише частину, яка найкраще розкриває суть твору. Перед глядачем постають картини, коли старий Чіполіно вже сидить у тюрмі. Тепер боротьбу за справедливість очолює його син. Чіполіно сміливо вступає за старого Гарбуза, але потім і сам потрапляє в темницю. За «рішучі бойові дії» його високій томатній світлості сеньйорові Помідору даровано чини фрукта (хоча й третього сорту). Вся фруктова братія збирається святкувати перемогу. Предводителі місцевого дворянства принц Лимон бажав поласувати телятиною з цибулею, барон Апельсин взагалі вважає, що спати — це тільки час втрачати. Коли він спить, то не може однією істоту. Має одягнути на свято нового костюма герцога Мандарини.

Але у Чіполіно знаходяться вірні друзі. Сунчик з молодим принцом Вишенькою викрадають у сеньйора Помідора ключ і випускають північників з темниці. Святкові розваги не вдалося. Владу Лимона скинуто.

Здається, наш ляльковий театр вперше має справу з такою гостросюжетною тканиною. Звичайно, у кожній казці триває певна боротьба за справедливість. Але (в переважній більшості) то боротьба однакових. Там, чистіше всього, долю вирішує несподіваний випадок. І разом — організований бунт.

В цьому творі досить чітко проглядається класова боротьба. Фрукти пригноблюють овочів у всьому. Сеньйор Помідор зарадив дворянського чину ладен своїх родичів зі світу життя (приклад класового розшарування).

Той факт, що обрано саме цей твір, говорить сам за себе: зроблено ще один крок до професійного зростання.

Якщо говорити про художнє (художник-постановник Л. Снектор) та музичальне оформлення (А. Діордієв), то їх треба розглядати тільки в нерозривній єдності з акторським вико-

нанням. Декорації самі звичайні. Зате ляльки (їх виготовили — Г. Радченко, В. Ірха, Р. Куліш, Н. Корнілова, А. Малій, М. Богущкий) викликають загальне захоплення. Виконавці вони бездоганні. Паркетця лялька зроблена на повний зріст актора, що дає можливість з самого останнього ряду без напруження спостерігати за подіями. Особливо виразні з них (включаючи і гру акторів) Чіполіно (Н. Бойко), принц Лимон (Т. Самоїленко), сеньйор Помідор (В. Давлетов), барон Апельсин (Є. Потькалов). У багатьох глядачів навіть обличчя перекочувалося, коли на сцені був Лимон. Здавалося, що вони щойно з'їли дольку цього надто кислого фрукта. На «обличчя» Лимона деякі заглибили та бурки, що відповідають бровам, очам, носові. Замість рота — рукавичка. Коли Лимон розмовляє, то здається (завдяки рухові цієї рукавички), що робить велику послугу оточуючим. А замовкає, то ніби, вся гримаса застигає в позіхові.

Поважний Апельсин також виглядає досить ефектно. Створюється враження, що в залі витає запах цитрусових.

Товсті губи сеньйора Помідора підкреслюють пихату натуру цього добродія. Хтось із дійових осіб говорить, що може з нього потекти томатний сік. І справді. Притисни ї...

Було б несправедливо не згадати інших персонажів — майстра Виноградника (Є. Потькалов), Грушу (В. Дьяконова), Редиску (А. Чілієва), графиню Вишеньку (Т. Осауленко), Вишеньку (Л. Патлату), Сунчика (А. Чілієва), Горощинку (Т. Осауленко), Лимонку (Л. Патлату), кума Гарбуза (Н. Самоїленко). Вони дуже добре доповнюють загальну картину. Майстри по виготовленню ляльок, скажімо, над соковитою Грушею навіть бджілок приладнали на тоненьких шпильках. Здається вони ось-ось всядуться на грушеву сириночку.

Не обійшлося і без деяких негрішностей. Але порівняно з тм хоролним, про що йшла мова, вони незначні. І, як кажуть театральні, спектакль обкатується. Однак, хотілося б зауважити, виставу сприймають не всі діти. Для наймолодших, мабуть, вона зовсім не підходить. Отже, треба орієнтувати на це і самого глядача.

Загалом же, дружні оплески, якими нагороджували неодноразово малюта дії героїв спектаклю, свідчать про те, що робота вдалася.

В. ПОНОМАРЕНКО.

ПРОТЯГОМ ТИЖНЯ ВИСТУПАВ У КИРОВОГРАДІ ПОПУЛЯРНИЙ ВОКАЛЬНО-ІНСТРУМЕНТАЛЬНИЙ АНСАМБЛЬ «ВЕСЕЛІЄ РЕБЯТА» ПІД КЕРІВНИЦТВОМ ПАВЛА СЛОБОДКІНА. ГЛЯДАЧАМ СПОДОБАЛАСЬ ПРОГРАМА ЇХНЬОГО КОНЦЕРТУ.

НА ЗНІМКУ: ВІД «ВЕСЕЛІЄ РЕБЯТА» ПІД ЧАС ВИСТУПУ.

Фото В. ГРИБА.

З ВИПУСКУ «ГРОНО»

«Комсомоле, доле моя»

Маленька, кишенькового формату книжечка, на обкладинці якої — червоні прапори в золотому сяйві сонця, ніби зігріває мої долоні... Бо вона з тих книг, яким судилось довге життя — служіння комсомольцям багатьох поколінь: минулих і майбутніх. Видана три роки тому у «Молоді», вона стала натхненним поетичним літописом героїчних звершень комсомолу. Її цікаво і корисно прочитати вступаючому в комсомол, наче власну біографію візьме її в руки і ветеран.

Хоч паморозь уже у чубі в'ється, та комсомольська зоряність близька. І юність залишається у серці, як номер комсомольського квитка.

(Ю. Стадніченко).

Книгу склали вірші, цикли віршів і поеми, присвячені 60-річчю ВЛКСМ. В ній — твори поетів старшого покоління і тих, чий ім'я стали відомими тільки після виходу збірки. А відкриває книгу вірш одного з перших лауреатів республіканської комсомольської премії імені М. Островського — Бориса Олійни-

ка «Комсомолу». Це він дав назву книзі:

Я навіки юністю заспаним,
Ми з тобою родні давно,
Комсомоле, доле моя, брате мій,
Нам на спокій права не дано.

Про перші комсомольські осередки, про комсомольців (біців громадянської і Великої Вітчизняної, підкорювачів цілини і космосу, будівників Боярки і БАМу, — перших помічників партії у втіленні ленінських заповітів) твори десяти інших лауреатів цієї ж премії, ветеранів літератури П. Воронька, Д. Павличка, а з середнього і молодшого поколінь — М. Сингаївського, П. Осадчука, П. Перебийноса, В. Забаштанського, Л. Титаренка, Г. Світличної і Н. Гнатюк. Серед віршів — портрети Героїв Радянського Союзу, синів різних республік і героїв праці, присвяти делегатам комсомольських з'їздів першому співцю комсомолу — поетові Павлові Усенку, послання дніпробудівцям, творцям Каховського каналу і міста Комсомольська...

Приємно, що в збірці представлені і твори громадянського звучання наших земляків — лауреатів облас-

ДУМКИ, ВІДГУКИ, РЕЦЕНЗІЇ

ної комсомольської премії імені Ю. Яновського: В. Базилевського («Учителі мої, учителі»), В. Гончаренка («Хвилина мовчання»), В. Юр'єва («Червоні вітрила»), вірш «Братерства сила» В. Терена, який минулого року став лауреатом Київської обласної комсомольської премії імені О. Бойченка. Партійна, комсомольсько-молодіжна тематика представлена і в творах інших кировоградців: В. Бровченка, В. Коржа, Л. Скірди, О. Довгого, Д. Іванова. З нашим краєм пов'язана тема цікавого вірша К. Білич «Школа Сухомлинського».

Збірка укладена українською і російською мовами, але тематика її настільки єдина, що читаються вірші, як написані однією мовою — серця і дружби — слово про спадкоємність і спільну мету комсомольських поколінь. Про це, зокрема, і патетичний, палкий вінок сонетів В. Малишко:

А подвиг поруч був, на всіх шляхах,
Звитягою та пороком пропах
Він і сьогодні нам в дорозі
Світить.
Мета висока небо нам хита,
Хай вічність підраховує літа,
А комсомолу — тільки молодіти.
А. КОРИНЬ.

м. Кіровоград.

З ПОЕТИЧНОГО ЗОШИТА

П. Селецький

Із хроніки громадянської

Осідляли тих коней,
що вчора ще звалися «панські».
Військо рушило довітком.
Вів його сам Примаков.
Бережника горіла.
Кривавились води Аджамські.
Компаніївським степом
котились громи од підков.
А над нами вставало
розбуджене сонце червоне...
Десь далеко на півночі —
Пітер, червона Москва,
А по фронті у нас вже Махно
розгортав ескадрони.

Люто дилбили коні.
Чорніла од жаху трава.
Ми ж не відали страху.
Ми смерті і знать не хотіли.
Кулемет похлинався,
та день спалахнув на шаблях!
Клекотіли орли. Над полями орли клекотіли.
Тут — постріляло хлопців.
Тут — кулями зорано шлях.
Та й було ж серед ступу: червоно —
червоно — червоно,
Та й котилося ж сонце
над нами крізь чорні димні!
Ми зійшлися в ступу —
ескадрон супротив ескадрону.
І рубалися страшно.
І їх поборолі ми!

З 26 жовтня у Кіровограді розпочав гастролі Московський зооцирк. Глядачам відкриється різноманітний світ диких звірів. Окрім того, москвичі покажуть кілька цікавих атракціонів, таких як «Коло сміливості» (О. Захаров, О. Меринчук), мотогонки по вертикалі (майстри спорту О. Рубаха, П. Гелінчук).

На знімках: амурська тигриця Десна одна з найпопулярніших чотириногих артистів Московського зооцирку — вона знялася уже в кількох художніх кінофільмах; глядачі в захопленні.

Фото В. ГРИБА.

Обласний комітет ЛКСМУ, редакція газети «Молодий комунар» та Онуфріївський райком комсомолу вітають з одруженням завідувачого відділом комсомольських організацій Онуфріївського РК ЛКСМУ Миколу Ниріленка і завідувача сектором обліку членів ВЛКСМ та фінансів Клавдію Стельвагу.

За редактора
В. АФАНАСІЄНКО.

«Молодой комунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050, МСП,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділів комсомольського життя — 2-40-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

БК 06840.

Індекс 61103.

Обсяг 0,5 друку. арж.

Вам. № 533.

Тираж 51500.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.